

Güray Sert

KORKUD

Sarayda uzun zamandan beri nispeten daha dingin bir hava hâkimdi artık. Fatih'in ölümü ve ardından uzun süren taht kavgası, tantanalı bir sürecin yaşanmasına neden olmuştu. Tahta çıkan Beyazıd, uzun süre kardeşi Cem ile uğraşmış, hatta savaşmış, Bursa'da padişahlığını ilan eden Cem'i mağlup edip onu geri çekilmeye zorlamıştı. Mısır'a kaçan, daha sonra da kutsal toprakları ziyaret eden Cem, daha önce hiçbir padişah ve şehzadeye nasip olmayan hacılığı yaşamıştı. Şimdi ise Beyazıd, kardeşinin sığındığı başka bir ifadeyle rehin tutulduğu Fransa'ya para ödüyordu. Daha birkaç gün önce kendisine gönderilen elçilere yüklü bir ödeme daha yapmıştı. Bunun yanında şu anda saraydakiler yeni bir törene daha şahitlik ediyorlardı. Aslında yıllar önce olması gereken ama bir türlü gerçekleşmeyen olay şimdi vuku buluyor ve Beyazıd'ın çocuklarından Korkud, Selim ve Ahmed sancaklarına uğurlanıyorlardı. Kısa bir süre önce vefat eden Manisa sancakbeyi şehzade Abdullah'ın yerine gönderilen Şehinşah, Karaman'a sancakbeyi olurken, onun yerine Korkud geçecek, Ahmed'in istikameti Amasya, Selim'inki ise Trabzon olacaktı. Bu görevlendirme, gelecek adına bilgi verecek türdendi. Amasya demek, padişahlık sancağı demektir. Zira daha önce Amasya defalarca içinden padişah çıkarmış bir şehirdi. Bu durum, Ahmed için gelecekte İstanbul yolunun açılacağına habercisi gibiydi. Korkud, çok sevdiği dedesinin de zamanında sancakbeyliği yaptığı Manisa'ya giderken, Ahmed de dedesinden daha çok sevdiği babasının eski sancağına doğru yola çıkacaktı. Korkud, bu atamanın, dedesinin vasiyeti üzerine yapıldığını öğrenip sevindi. Piyale ise Amasya'ya gitmeyi tercih ettiği için, bu karara üzülmüştü. Çünkü Beyazıd, daha önce sancakbeyliği yaptığı topraklara kimi uygun görürse, o isim gelecekte de padişah olmak için bir adım önde olacaktı. Piyale'nin Amasya'yı istemesinin bir başka nedeni daha vardı. Piyale'nin biricik aşkı, içini ürperten o peri kızı; Mihri, Amasya'daydı. Geçen yaz tanışmıştı onunla. Yeni padişah Beyazıd'ın Amasya'da şehzadelik yıllarındaki sohbet meclislerinin baş isimlerinden biriydi Mihri. Güzelliğiyle dillere düştüğü gibi, kalemi de bir o kadar kuvvetliydi. O sıralar şiir yazan bir kadın fikri çok uzak olsa da, o erkek meclislerinde boy gösteriyor, şiirlerinde en yazılmadık şeylere değinmekten geri durmuyordu. Geçen sene Beyazıd'ın davetlisi olarak İstanbul'a gelmişti. Piyale, o günü ölse unutamazdı artık. Korkud ile beraber bahçede dolaşırken, hac vazifesini yapan Cem ile ilgili konuşuyorlar, neden hiçbir padişahın hacca gitmediğini tartışıyorlardı. Piyale, "Padişah hacca tüm maiyeti ve birçok askerle beraber gitmeli ki, bu da çok pahalı bir seyahat olur. Hiç bir padişah o kadar zengin değildir şehzadem. Devlet parasıyla da hacca gidilmez. Nedeni budur" dedi. "Amcam Cem gibi tek başına gitmek de çok tehlikeli olsa gerek" diye ekledi Korkud ve "Yine de Allah'ın emrini eda edebilmek için bu risk göze alınamaz mı? Neticede padişahsın, başsın ve arkandan gelen, seni örnek alan birçok insan var." diye sormadan da edemedi. "Alınamaz" diye keskin ve net bir cevap geldi. Cevabı veren Piyale değildi. O an bir saniye gibi kısa bir sürede, kafalarından, sesin kime ait olabileceğini geçirdiler. Zihinlerindeki görüntü ile kulaklarındaki sesin bütünleştiği hiçbir örnek bulamadılar. Zira çok fazla ihtimal yoktu çünkü ses, bir kadına aitti. Sesin olduğu yere dönen ikiliden şehzade olmayana için o andan sonra hayat bambaşka olacaktı. Beynindeki şimşek mi daha önce çaktı, yoksa kalbinde ki sızı mı daha önce peyda oldu kendisi de bilemedi. Daha önce hiç tatmadığı bir histi bu. Sanki içinde bir kuş uçuyor,

kanatlarını her çırpışında kalbi sıkışıyordu. Ses devam etti. " Padişahın Allah ismini yaymak gibi bir görevi vardır ki, her türlü dinî vecibeden daha mühimdir. Kendi şahsî ibadeti için bu büyük görevi tehlikeye atmaya hakkı yoktur. Bu yüzden padişahlar hacca gitmezler" dedi. Kadının çizgi gibi dudakları her kelimedede hareketleniyordu ama Piyale'nin kulağına hiçbir tını çarpmıyordu. Daha önce kitaplarda okuyup öğrendiği aşk ateşi böyle bir şey olsa gerek diye düşündü. Bu aşk denen şey merhem olsa, sürüldüğü yarayı saniyesinde iyileştirecek, ilaç olsa, anında tüm damarları saracak kadar tesiri kuvvetli bir şeydi. Keşke ilaç kadar faydalı bir şey olsaydı bu aşk denen illet ama değildi. Aksine su üstüne damlayan boya gibi her tarafa yayılır, her tarafı ince ince sarar, afyon gibi insanı etkisi altına alır, onu düşünemez, konuşamaz, bir bakıma yaşayamaz yapardı. Piyale de o an anladı ki; bu hatunun sesini işittikçe, nefesini hissettikçe yarım yaşayacaktı. Nitekim de öyle oldu. İnsan yarım yaşamaya bu kadar gönüllü olur mu bilinmez ama Piyale halinden memnundu. O günden sonra hemen her gün görüştüler, bazı günler saatler boyunca konuştular. Beraberlerken su olup akmak bir yana buhar olup uçan zaman, ayrı düştüklerinde buz tutup geçmez oluyordu. Haftalar süren bu aşk-ı muhabbetin ardından artık Mihri için şehirden ayrılma, Amasya'ya dönme vakti gelmişti. Haftalar geçmesine rağmen Piyale, henüz Mihri'ye açılmamıştı. Bir akşam yine bahçede oturmuş, konuşurlarken Piyale hiç beklenmedik bir anda söze girdi. " Şimdi sen gidince bu ihtişamı, bu denizi, bu şehri hiç özlemeyecek misin" dedi. Kadın, sorunun yöneldiği istikameti hissetmiş, biraz mahcup, "Özlerim elbet" diyebilirdi. Piyale, ikinci soruyu sorabilecek olmanın rahatlığını tüm vücudunda hissetti. Ya hayır deseydi ne yapardı? Hevesi kursağında, sorusu dimağında ve en önemlisi aşkı gönlünde kalmış olacaktı. " Pekiyi bir tek şehri mi özleyeceksin? Yok mu başka özleyeceğin kimse" diye ekledi Piyale. Mihri, sorunun menziline emindi artık. Karakteri gereği, hiçbir sözünü sakınmayan Mihri, " En çok seni özleyeceğim" deyiverdi. Piyale o an bir ok aradı vücudunda. En çok neresinin acıdığını bilemediğinden okun nereye saplandığını da bulamadı. Olduğu yere mihlanan Piyale'nin aksine Mihri kaçıp gitmişti çoktan. Hatta önce konuşup sonra mı gitti, yoksa önce gitti, giderken mi konuştu bunu Piyale hiç bilemedi. Mihri, Piyale'nin " gitme" deyişini duymadığı gibi, bunun, sadece o anlık bir istek değil, sonsuza dek İstanbul'da kalması yönünde bir talep olduğunu da anlayamadı. Piyale de, Mihri'nin neden gitmek zorunda olduğunu hiç bilemedi. Mihri, ertesi sabah erkenden saraydan ayrıldı.

İşte o günden beri aşk ateşiyle yanan Piyale için, Korkud'un Amasya'ya sancakbeyi olma ihtimali, çölde ölmek üzere olan bir seyyaha sunulan bir testi su gibiydi. Mihri gittikten sonra hayata tutunmaya çalışan Piyale için bu ihtimal gerçekleşirse dünyası değişecek, hayalleri gerçek olacaktı. Ne var ki olmadı. Korkud'un yolu Amasya'ya değil, Manisa'ya doğruydu. Yakında yolculuk vardı ve Piyale'nin, sevdiği ile arasındaki mesafe daha da açılıyordu. Piyale neden o gün Korkud'tan affını isteyip de Amasya'ya, sevdiğinin yanına, gitmediğinin cevabını kendine hiç veremeyecekti. Tıpkı Mihri'nin neden İstanbul'da kalmadığı sorusunun cevabını hiçbir mektupta bulamadığı gibi.